

Izhaja 1. dné
v mesecu in
veljá za vse
leto 2 gl. 40 k.
za pol leta
1 gl. 20 kr.
Po pošti: za
vse leto 2 gl.
60 kr., za pol
leta 1 gl. 30kr.

VERTEC.

Naročnina
naj se naprej
plačuje in
pošilja ured-
ništvu v šent-
peterskem
predmestji
hiš. št. 15 v
Ljubljani.
(Laibach).

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 6.

V Ljubljani 1. junija 1872.

Leto II.

Pri potoku.

Pri majhnem potoku
Mlad deček je bil,
Cvetlice je tergal
In venčike vil.

„Kak valčki nesejo
Cvetlice sabó;
Neusmiljeno tlačí
Je voda na dnò.“

„Tak moja tud leta
Že v večnost beže,
In časi mladostni
Mi kmalu vtoneš.“

Ko venček izplete,
Ga verže v vodó;
Glavico pobesi
In vzdihne takó:

„Cvetlica zdaj vtone
A valček zbeží,
Za revico ubogo
Se mar mu nič ni.“

„Kaj meni zdaj radost,
Kaj meni pomlád,
Kaj meni cvetlice,
Ko več ne bom mlad!“

F. Šetina.

Zaupaj v Bogá in on ti bode pomagal.

(Konec.)

Bilo je nekega jesenskega jutra, ko pride Rozika po navadi v cerkev. Klopi v cerkvi so bile precej prazne, in Rozika se vsede koj v sprednjo klopi. Tukaj vidi mlado, komaj kakih osem let staro, in slabo oblečeno deklico s torbico na roki, ki je prav spodbudljivo molila med celo sv. mašo. Roziki se deklica zeló smili. Vidši, da se od mraza trese, stopi k njej, ter jo spomni, da naj gre domu, ker bi se znala prehladiti in zboleti. Toda deklica jej jokaje odverne: „Kam hočem domu? Jaz nimam niti stanovanja niti staršev. Učili so me rajnka mati, Bog jim daj nebesa, da naj v vsakej potrebi iščem pomoči pri našem Zveličarji in zato ga tudi prosim, da bi se me usmilil v tej nadlogi.“

Miloserčna Rozika jo vpraša, ali bi ne hotla ž njo iti, in ker jej mala sirota prikima, prime jo in pelje za rokó k svojej materi. — Mati se začudijo odkod pride ta ubožni otrok, ter vprašajo ubogo siroto od kdaj nima staršev, in kje je domá. Pa na vsa njihova vprašanja jim odgovori uboga deklica tako-le: „Moja rajnka mati so mi večkrat pripovedovali, da so bili zeló bogati in srečni; pa prihrula je huda vojska v tisto deželo, kjer so stanovali. Pobrli so jim vojaki vse, kar so imeli; tudi mojega očeta so vjeli in Bog vé, kam odpeljali. Mati so s pomočjo zvestega služabnika z menoj